

Arrest

nr. 143 175 van 14 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij schrijven van 27 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 april 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging

onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 18 april 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.03.2012 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De heer [A.X.] legt ter staving van zijn identiteit en nationaliteit een attest van immatriculatie en een nationaliteitsattest voor. Zijn meerderjarige dochter, mevrouw [A.A.] voegt een attest van immatriculatie en een uittreksel uit de geboorteakte bij de aanvraag. Deze documenten kunnen niet weerhouden worden als zijnde identiteitsdocumenten, aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) bepaalt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b), noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van ‘het algemeen principe van een goed beleid’ en van ‘het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak’. Tevens betogen zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van een onvoldoende motivering.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“[...] Terwijl:

1. Overwegende dat mijn verzoeker beweren dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die pleegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen ma dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoekers;

Dat de identiteit van de verzoekers nooit is betwist door de tegenpartij;

Dat de wettelijke vereisten voor de productie van een identiteitsbewijs hebben alleen voor ratio legis om zekerheid te krijgen over de identiteit van de verzoeker;

Dat deze zekerheid is in casu;

2. Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 8 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens meent op te roepen;

Dat mijn verzoeker inderdaad op het grondgebied van België familie heeft die de Belgische nationaliteit heeft;

Dat het dient opgemerkt te worden dat artikel 8 van het Verdrag de familie instelling in zichzelf met beschermt maar dat het recht voor elke individu beschermt om een familieleven te leiden en familiale verhoudingen te onderhouden in het respect van de fundamentele waarden die kern van de rechten van de mens vormen: vrijheid, gelijkheid en broederschap (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994)

Dat de openbare overheid zich passief dienen te onthouden de erkende vrijheid voor de individuen om een familieleven te leiden te schaden, maar dat die overheid ook soms op een actieve manier moet handelen om de mogelijkheid effectief te maken voor die individuen om een familieleven te leiden. (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2 ; en J.VANDELANOTTE, Y HAZECK, Handboek EVRM 2004 Intersentia p. 140)

Dat het ook duidelijk is dat Voornoemd verdrag in het recht tot het respect van het privé leven net recht omvat om met andere mensen verhoudingen op het emotioneel gebied te mogen onderhouden om zijn eigen persoonlijkheid te kunnen ontwikkelen. (J. VELU Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 536, n 652; F. SUDRE, Droit International et européen des Droits de l'Homme Presse universitaire de France, Paris, 1999, p. 258.)

Dat "de verwijdering van een vreemdeling van aard is om de sociale verhoudingen te breken, die hij in het land van verblijf geschapen heeft" (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 538, n° 653 ;

Dat dit recht op de bescherming van het familieleven door alle onderdanen in rechte die een familie in de feiten vormen opgeroepen kan worden;

Dat het effectief ervaren van een familieleven een voldoende voorwaarde is om van een familieleven te mogen spreken in de zin van artikel 8 van voornoemd Verdrag, daar die verhoudingen niet noodzakelijk uit een huwelijk moeten bestaan, maar ook hun oorsprong in andere vormen van familiebanden, zoals in casu kunnen vinden;

Dat in deze zin het arrest X, Y en Z van United Kingdom (1997) van Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat de notie van "familieleven" zoals die door artikel 8 voorzien wordt niet tot de families beperkt blijft die op het huwelijk gegrond worden, maar ook de familiesomvat, die uit verhoudingen in feite bestaan;

Dat het waar is dat dit artikel in zijn tweede paragraaf meldt dat er sommige uitzonderingen bestaan wat het respect van de eerste alinea betreft, daar iedere inmenging van de Staat niet ipso facto het Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens schendt;

Dat als een inmenging toch vastgesteld wordt, die met drie voorwaarden geconfronteerd dient te worden, die in deze paragraaf voorzien worden: 1. Die inmenging moet door de wet voorzien zijn (test van wettelijkheid), 2. Die moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (test van noodzakelijkheid) en 3. Die moet een wettig doel nastreven (test van wettigheid);

Dat een gerechtelijk toegestane afwijking altijd mogelijk is voor zoverre er een afweging gebeurt van de rechten en belangen, terwijl de rechten die in artikel 8 vermeld worden zwaar moeten wegen want die staan op een zeer hoge plaats in de hiërarchie van de normen, en dat de nationale bevoegdheden om die redenen op een zeer restrictieve manier geïnterpreteerd te worden om van de door het Verdrag beschermde rechten af te wijken 5P VAN DELANOTTE en Y HAECK, Handboek EVRM, op cit. 711-712) (vrij van het Frans vertaald);

Dat, zelfs als een door de wet voorziene inmenging bestaat en als die met de in artikel 8 vermelde doeleinden overeenkomt, die toch in een democratische samenleving noodzakelijk moet zijn en niet wat absoluut noodzakelijk is moet overschrijden;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, om na te zien of een schending in een democratische samenleving noodzakelijk is, verschillende principes bepaald heeft om deze noodzakelijkheid op een objectieve manier te onderzoeken (het principe van onweerstaanbaar maatschappelijk noodzakelijkheid, het principe van beperkende interpretatie en het principe van evenredigheid);

Dat, er krachtens dit principe van evenredigheid geschat dient te worden of er een evenredig verband bestaat tussen de schending van het recht enerzijds en het wettig nagestreefd doel anderzijds;

Dat het gezag dus moet bewijzen dat het ervoor gezorgd heeft een goed even wicht te bewaren tussen het nagestreefd doel en de ernst van de schending van het recht van de verzoeker op zijn privé leven en zijn familieleden;

Dat het al gevonnen werd dat een maatregel van verwijdering van het grondgebied die een volkomen breuk zou betekenen tussen hem en zijn vrouw en zijn twee kinderen een onevenredige maatregel zou vertegenwoordigen met het wettig nagestreefd doel. (Zaak Johnston v. Ireland (1986));

Dat het Hof voor de Rechten van de Mens recent een nieuw criterium ingevoerd heeft, hetzij het criterium van subsidiariteit, dat bepaalt dat het gezag alles moet doen om de schendingen van de rechten van de burgers te verminderen, door de oplossingen te vergelijken en later zijn doeleinden door de voor de rechten van de mens minder zware middel na te streven; (HATTOM vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 2 oktober 2001: PECK vs. UNITED KINGDOM' arrest d.d. 28 januari 2003);

Dat het gezag dus in overeenstemming met het principe van subsidiariteit moet nagaan of er geen alternatieve oplossing bestaat om een schending van het recht op een familieleden te vermijden;

Dat deze alternatieve oplossing in casu duidelijk is, daar het bestaat erin de verzoeker op het grondgebied van België te laten verblijven;

Dat de door huidig verzoek bestreden beslissing wel een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens betreft;

3. Overwegende dat men rekening dient te houden met de goede integratie van de verzoeker op het grondgebied van België.

Dat eraan herinnerd dient te worden dat hij sinds 2008, hetzij al vijf jaar op het grondgebied van België verblijft.

Dat het vanzelfsprekend is dat de verzoekers gedurende deze periode zich volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen;

Dat dit uit de vele attesten blijkt die mijn verzoeker in bijlage neerlegt;

Dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving in zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch met minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Dat een vreemdeling die zo geen, familie noch vrienden in zijn land van herkomst heeft, die op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft en die in België door verenigingen particulier gesteund wordt, die actief in de samenleving deelneemt, quod in casu, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat:

De uitvoering van de bestreden akte hem een zwaar en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat die ook tot gevolg zou hebben alle inspanningen tot integratie van de verzoeker die meer dan 8 jaar in België verbleven heeft; te vernietigen" (CE(RS) 25/05/1998 arrest n r. 73.830; CE (RS) 26/02/1998, arrest nr. 72.112)(vrij vertaald); [...].

2.2.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien verder dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoekers' aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is, omdat deze aanvraag noch vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of van een hiermee gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde. Hierbij wordt verduidelijkt dat verzoeker weliswaar een attest van immatriculatie en een nationaliteitsattest heeft voorgelegd en verzoekster een attest van immatriculatie en een uittreksel uit de geboorteakte, doch dat deze documenten geen internationaal erkend paspoort, een hiermee gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart betreffen en derhalve niet kunnen worden weerhouden. Nu concreet wordt ingegaan op de door verzoekers als identiteitsdocumenten voorgelegde stukken, kan niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing louter stereotiep zou zijn. De Raad merkt verder op dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en betogen dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :
– *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
– *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

In casu hebben verzoekers naar aanleiding van hun verblijfsaanvraag beiden een attest van immatriculatie overgemaakt. Bijkomend voegde verzoeker een nationaliteitsattest en verzoekster een uittreksel uit de geboorteakte. Verweerder oordeelde deze documenten niet te kunnen aanvaarden als identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu deze documenten geen internationaal erkend paspoort, een hiermee gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart betreffen. Hij stelde daarnaast ook vast dat in de verblijfsaanvraag evenmin een geldige motivering was opgenomen die toelaat verzoekers vrij te stellen van de voorwaarde te beschikken over een identiteitsdocument.

Verzoekers uiteenzetting laat niet toe het onjuist of kennelijk onredelijk karakter vast te stellen van deze motivering. Zo heeft verweerder terecht geoordeeld dat een attest van immatriculatie, een nationaliteitsattest en een uittreksel uit de geboorteakte niet zijn te beschouwen als een paspoort of hiermee gelijkgestelde reistitel of als een nationale identiteitskaart. Een lezing van de verblijfsaanvraag leert verder ook dat hierin geen uiteenzetting was opgenomen waarom verzoekers het vereiste identiteitsdocument niet zouden kunnen verwerven in België. Verzoekers beperken er zich thans toe te stellen dat hun identiteit nooit werd betwist door verweerder en dat de ratio legis van voormelde wetsbepaling is bereikt, nu er aldus zekerheid zou bestaan over hun identiteit. Dit betoog kan evenwel niet worden aangenomen. Het loutere gegeven dat het bestuur tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing mogelijk nog geen reden zag om de identiteit van verzoekers te betwisten, houdt zo nog niet in dat hieromtrent zekerheid bestaat. De wetgever heeft bij de invoering van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk voorzien dat dergelijke zekerheid enkel bestaat wanneer wordt aangetoond dat de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument, met name een paspoort of hiermee gelijkgestelde reistitel. De tekst van de wet is op dit punt ook duidelijk. Verweerder vermag een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet ontvankelijk te verklaren indien geen identiteitsdocument voorligt of niet het bewijs is geleverd dat de aanvrager is vrijgesteld van het beschikken over een identiteitsdocument.

Verzoekers stellen nog dat verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met de omstandigheden die hun zaak kenmerken. Zij tonen evenwel niet aan met welke door hen in hun verblijfsaanvraag opgeworpen elementen of gevoegde stukken die van invloed waren op het al dan niet

voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde ten onrechte geen rekening werd gehouden. Dit betoog kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In zoverre verzoekers op dit punt stellen dat rekening had moeten worden gehouden met hun integratie en lang verblijf die wel degelijk buitengewone omstandigheden zouden inhouden en het gegeven dat zij een graad van integratie in België kunnen bewijzen die hoger is dan hun graad van integratie in hun land van herkomst, merkt de Raad op dat de voorwaarde te beschikken over een identiteitsdocument een afzonderlijke ontvankelijkheidsvoorwaarde betreft, die los staat van de ontvankelijkheidsvoorwaarde dat buitengewone omstandigheden moeten zijn aangetoond en die dient te zijn voldaan vooraleer een onderzoek van de grond van de aanvraag kan worden doorgevoerd. Voormeld betoog is dan ook niet dienstig in het kader van huidig beroep, waarbij enkel een beslissing voorligt waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wat verzoekers betreft onontvankelijk werd verklaard omdat niet is voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. De thans bestreden beslissing houdt verder ook geenszins een verwijderingsmaatregel in, waardoor ook niet blijkt dat verzoekers dienstig kunnen verwijzen naar de door hen aangehaalde rechtspraak van de Raad van State.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Waar verzoekers de schending aanvoeren van *“het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak”*, dient te worden aangenomen dat zij doelen op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.2.4. De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

2.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt en er niet toe strekt verzoekers' privé- of gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing betreft zo enkel een antwoord op een door verzoekers ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij het bestuur vaststelde dat deze verblijfsaanvraag niet ontvankelijk is, omdat verzoekers nalieten aan te tonen dat is voldaan aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument, of dat zij hiervan zijn vrijgesteld. In de thans voorliggende beslissing wordt ook geen toepassing gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Waar verzoekers verwijzen naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM bij *“een maatregel van verwijdering”*, is dit betoog dan ook niet dienstig in het kader van het thans voorliggende beroep.

Verzoekers beroepen zich vooreerst op een gezins- of familieleven en stellen dat zij “*op het grondgebied van België familie [hebben] die de Belgische nationaliteit heeft*”. Zij duiden evenwel niet concreet op welke familieleden zij doelen. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoekers hun bewering niet onderbouwen met objectieve overtuigingsstukken, zodat deze stelling niet meer is dan een bewering, die de Raad niet kan toetsen op haar objectiviteit. Ook in het administratief dossier is geen enkel spoor terug te vinden van deze familieleden die de Belgische nationaliteit zouden hebben. Verzoekers’ verblijfsaanvraag werd weliswaar mede ingediend in naam van hun overige gezinsleden, die thans tevens in België verblijven, doch ook wat hen betreft werd de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet negatief beantwoord. Het gehele gezin bevindt zich op verblijfsrechtelijk vlak in dezelfde situatie. De Raad kan niet vaststellen dat de thans bestreden beslissing een scheiding van gezins- of familieleden tot doel of gevolg heeft en verzoekers blijven in gebreke op concrete wijze toe te lichten op welke wijze de thans bestreden beslissing een inmenging zou inhouden in hun gezinsleven of een niet-eerbiediging van het gezinsleven.

Verzoekers lijken zich daarnaast te beroepen op een privéleven dat losstaat van voormeld gezinsleven. Verzoekers beperken er zich toe op zeer algemene wijze te verwijzen naar het gegeven dat artikel 8 van het EVRM tevens het recht op eerbiediging van het privéleven omvat en dat dit inhoudt dat men met andere mensen verhoudingen op emotioneel gebied mag onderhouden om zijn eigen persoonlijkheid te kunnen ontwikkelen. Dit gestelde wordt vervolgens evenwel niet concreet betrokken op hun situatie. In zoverre verzoekers nog op algemene wijze verwijzen naar hun integratie die zij hebben opgebouwd gedurende hun vijfjarig verblijf in België, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Verzoekers blijven in gebreke om aan te tonen dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

In de thans voorliggende situatie waarin niet blijkt dat enige inmenging in of niet-eerbiediging van enig beschermenswaardig privé- en gezinsleven kan worden toegerekend aan verweerder waar deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing, kan niet worden ingezien dat enige belangenafweging zich opdroeg of opdringt. Verzoekers kunnen ook geenszins dienstig voorhouden dat alternatieve oplossingen dienden te worden nagegaan “*om een schending van het recht op een familieleven te vermijden*”, nu geenszins blijkt dat de bestreden beslissing tot doel of gevolg heeft enige wijziging in hun gezinsleven teweeg te brengen. Zij doen het uitschijnen dat een schending van artikel 8 van het EVRM enkel zou kunnen worden vermeden door hen een verblijfsmachtiging toe te kennen, doch gaan er aldus aan voorbij dat hun gezinsleden niet zijn gemachtigd of toegelaten tot een verblijf in België.

Louter ten overvloede merkt de Raad in ieder geval ook op dat verzoekers volledig in gebreke blijven aannemelijk te maken dat zij hun privé-, gezins- of familieleven enkel in België kunnen leiden en er in hunnen hoofde ernstige hinderpalen voorhanden zijn om dit in het land van herkomst of elders te leiden. Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Verzoekers tonen in casu geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

2.2.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS